

ฉันลอกลายฝันลงบนกระดาษแห่งความจริง

ทีละนิด... ละหน่อย

แล้วเต็มสี่แตร่มละเล็ก... ละน้อย

เหลือองของความรุ่งโรจน์ขับให้มันสดใส

ชมพูของความรักร่วมให้มันอ่อนโยน

แต่แดงจากเลือด

และดำจากเขม่า

จะเขย่าให้มันมีชีวิต

คำนำ

แม้การเขียนนิยายแต่ละเรื่องจะได้แทรกบางส่วน หรือหลายส่วนเกี่ยวกับคนเขียนลงในองค์ประกอบต่างๆ ของเรื่องเป็นปกติ แต่หนึ่งชีวิตของนักเขียนส่วนใหญ่ก็มักอยากฝากเรื่องราวของตัวเองไว้ในนิยายสักชิ้น ทั้งเรื่องที่สามารถบอกต่อคนอื่นได้อย่างภาคภูมิใจ และเรื่องที่ไม่อาจบอกตรงๆ ไล่ไม่ค์ของผู้สัมภาษณ์

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา มีคนถามเสมอว่างานที่ตัวเองชอบมากที่สุดคือแนวไหน เพราะแต่ละเรื่องเปลี่ยนไปไม่ซ้ำแบบ อาจสรุปตรงนี้ได้ว่าสิ่งที่ชอบที่สุดนั้นไม่ใช่แนว แต่คืออิสรภาพ เพราะจะได้ทดลองท่องเที่ยวในแต่ละแนว ขณะเดียวกันก็ได้หลายข้อจำกัดต่างๆ ทั้งทางตลาด สังคม หรือกระทั่งตัวเอง

งานชิ้นที่ท่านผู้อ่านกำลังจะได้ผ่านตาต่อแต่นี้ แม้จะเป็นเสี้ยวส่วนสำคัญของชีวิตนักเขียน...ซึ่งอาจนับเป็นศิลปินประเภทหนึ่ง แต่ก็ยังมีลักษณะของการทดลองอยู่ดี มีการเล่าหลายๆ เส้นเรื่องลงไปในศิลปินประเภทอื่นๆ ซึ่งเป็นความตั้งใจให้เห็นว่า งานที่ดูโรแมนติคหรือฉลาดเฉลียวส่วนใหญ่เหล่านี้ ที่แท้ก็อาจไม่ได้มีเนื้อในแตกต่างจากอาชีพอื่นๆ

เลยสักนิดเดียว ยังต้องต่อสู้ ต้องคำนึงถึงความอยู่รอด ต้องได้เข้า เด็บโต
ซึ่งวนเวียนอยู่ด้วยความสับสนทรมาน และตั้งคำถามบั่นทอนตัวเอง
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าตัวเองคือพอริเปล่า

และเช่นเคย หากจะมีสิ่งใดโปรดปรานที่สุดในงานชิ้นนี้ ก็คงเป็น
ความรู้สึกระหว่างเขียนที่ไม่อาจคาดหมายได้เลย ว่าเมื่อเขียนจบแล้ว
อ่านรวมกันรวดเดียว จะได้ความรู้สึกเช่นไร จะมีความจริงใดบ้างที่คนอ่าน
เขาได้บ้างจริง หรือมีความลวงใดบ้างที่คนอ่านจับได้ว่าเท็จ เพราะความจริง
กับความลวงนั้น บางคราวใกล้เคียงกันยิ่งกว่าภาพสะท้อน และหลายๆ
ความจริงที่เหลือจะเชื่อเสียยิ่งกว่าความลวงซะอีก

หวังว่าท่านผู้อ่านจะได้สนุกสนานไปกับการเดินทางอันแสนไกล
ทั้งในประวัติศาสตร์ของคนหมู่หนึ่ง ทั้งการท่องเที่ยว และทั้งความจริง
ความลวงใน ‘ระเบียงใบไม้ผลัด’ เล่มนี้

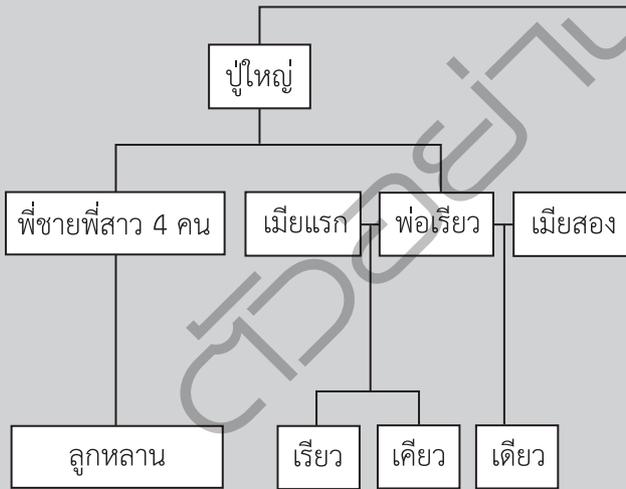
ป.ล. เพื่อให้อ่านง่ายขึ้น เคียวได้ทำผังครอบครัวตัวละครใส่ไว้
ที่หน้าแรกให้ด้วย อ่านถึงจุดที่ข้องใจ จะได้เปิดดูง่ายๆ นะคะ

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้บรรยากาศทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

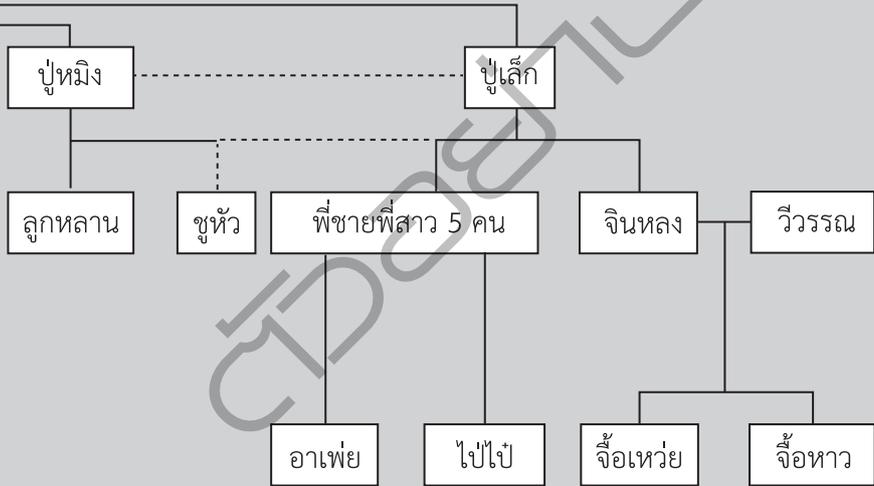
ไทย

จีน

ใต้หวัน

เคียว

文A เพิ่มภาษา ✓

บทความ อภิปราย

อ่าน แก้วใจ ดูประวัติ เครื่องมือ ✓

เคียว ย่อมวิริยะ (เกิด 2545) เป็นนักเขียนหญิงที่ได้รับคำนิยามว่า ‘รุ่นใหม่’ ของไทย เติบโตในครอบครัวกำพร้าแม่ มีพี่ชายที่รักมากคนหนึ่ง แต่เขาไม่ค่อยรักตอบ เพื่อนชอบล้อชื่อในทางลามกจนตอนเด็กๆ เขียนไม่กล้าออกชื่อจริง แต่โตมารู้สึกว่าเทดี แล้วก็ความหมายดีด้วย เลยเอามาใช้เป็นนามปากกาไปด้วย หมายถึงจะเก็บเกี่ยวคนอ่านและประสบการณ์จากบรรณพิภพไปเรื่อยๆ ปัจจุบันมีผลงานเขียนหลากหลายแนว ได้รับรางวัลต่างๆ และถูกนำไปดัดแปลงเป็นสื่ออื่น

ผลงาน [แก้ว]

เคียวรักการอ่านและติดละครมาตั้งแต่เด็ก เริ่มเผยแพร่นวนิยายลงในเว็บไซต์ต่างๆ ตั้งแต่ช่วงมัธยม และพัฒนาฝีมือจนได้รับการตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ที่มีชื่อเสียงและได้รับการติดต่อไปดัดแปลงเป็นทีวีซีรีส์โด่งดัง จากนั้นจึงขยับมาทำงานแนวซีเรียสขึ้นและส่งประกวดจนได้รับรางวัลติดไม้ติดมือมาพอสมควร

- เรื่องสั้น *ระหว่างทางของนักเขียนวิกลจริต* (พฤศจิกายน 2568; รวมเรื่องสั้น *Writers Therapy*; พิศดารการพิมพ์)
- นวนิยาย *ลงมือรัก* (ตุลาคม 2568; Online)
- นวนิยาย *บ่วงนาย Rome* (เมษายน 2568; Toffee Cake Publishing)
- นวนิยาย *ระเบียบใบไม้พลัด* (เมษายน 2568; สำนักพิมพ์เลปกร)
- นวนิยาย *คุณ Touch ทรวง* (กุมภาพันธ์ 2568; Toffee Cake Publishing)
- เรื่องสั้น *Choice of No Return* (พฤศจิกายน 2567; โครงการ Best

Before สถาบันวัฒนธรรมไทยญี่ปุ่น)

- นวนิยาย *Please สวาท* (ตุลาคม 2567; Toffee Cake Publishing)
- นวนิยาย *ทฤษฎีสมคบ Kiss* (มีนาคม 2567; Toffee Cake Publishing)
- รวมเรื่องสั้น *โคตรจะดีตรงนี้แหละ* (ตุลาคม 2566; สำนักพิมพ์เลปกร)
- นวนิยาย *อาชญากรน้อยรัก* (มิถุนายน 2566; Toffee Cake Publishing)
- รวมเรื่องสั้น *สมXรสมรส* (ตุลาคม 2565; สำนักพิมพ์เลปกร)
- นวนิยาย *เรื่องรักกเหวราก* (มีนาคม 2565; สำนักพิมพ์เลปกร)
- เรื่องสั้น *เราก็คือขี้มือโอโหนึ่งข้าง* (กันยายน 2564; รวมเรื่องสั้นจาก

โครงการประกวดเรื่องสั้นไซไฟครั้งที่ 4)

● เรื่องสั้น *สกาลิ่งนี่เป็นใจ* (กรกฎาคม 2564; รวมเรื่องสั้น วรรณกรรม
การเมืองมะเขวนฟ้าประจำปี 2564)

- นวนิยาย *พี่ชายอื่น* (มีนาคม 2564; Toffee Cake Publishing)
- รวมเรื่องสั้น *อุบายสัตย์* (มีนาคม 2564; สำนักพิมพ์เลปกร)
- เรื่องสั้น *อสุจิ(ต)* (ธันวาคม 2563; รวมเรื่องสั้น โปรดระวังช่วงล่าง;

Tuna Publishing)

- นวนิยาย *ใครรักคุณ* (ธันวาคม 2563; Toffee Cake Publishing)
- รวมเรื่องสั้น *นครานรก* (ตุลาคม 2563; สำนักพิมพ์เลปกร)
- เรื่องสั้น *หนึ่ง (บวก) หนึ่ง (เป็น) สอง* (พฤษภาคม 2563; นิตยสารคราส)
- เรื่องสั้น *ภาวะใด Paradise* (เมษายน 2563; คดีคนสุดลับปาร์ตี้)
- เรื่องสั้น *อเวจีนิรมิต* (เมษายน 2563; วรรณกรรมเรื่องสั้นยอดเยี่ยม

โครงการไทยโชติ ประจำปี 2563)

- นวนิยาย *น้ำตาโรแมนติก (น้ำตานายเอก ภาคสอง)* (มีนาคม 2563;

Toffee Cake Publishing)

● เรื่องสั้น *เสื่อร้องไห้* (มีนาคม 2563; รวมเรื่องสั้น วรรณกรรมการเมือง
มะเขวนฟ้าประจำปี 2563)

- นวนิยาย *น้ำตานายเอก* (ตุลาคม 2562; Toffee Cake Publishing)
- นวนิยาย *อยากเป็นของคุณ* (กุมภาพันธ์ 2562; Toffee Cake Publishing)

ผลงานที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ [แก้]

- เรื่องสั้น *Choice of No Return*
 - ภาษาอังกฤษ (พฤศจิกายน 2567)
 - ภาษาญี่ปุ่น (พฤศจิกายน 2567)
- นวนิยาย *ผู้ชายอื่น*
 - ภาษาญี่ปุ่น จำหน่ายในแบบรูปเล่มและอีบุ๊ก (พฤษภาคม 2568)
 - ภาษาจีน (ไต้หวัน) จำหน่ายในแบบรูปเล่มและอีบุ๊ก (พฤษภาคม 2567)
 - ภาษาพม่า กำลังจัดทำ
- นวนิยาย *อยากเป็นของคุณ*
 - ภาษาจีน (ไต้หวัน) จำหน่ายในแบบรูปเล่มและอีบุ๊ก (สิงหาคม 2563)
 - ภาษาพม่า กำลังจัดทำ

ผลงานในสื่ออื่นๆ [แก้]

- *ระเบียบใบไม้ผลัด* ตัดแปลงเป็นละครหลังข่าวทางช่องสามัญชนทีวี; กำลังถ่ายทำ
- *ผู้ชายอื่น* ตัดแปลงเป็นการ์ตูนมังงะ เวอร์ชันภาษาญี่ปุ่น; เผยแพร่ ธันวาคม 2568 - ปัจจุบัน
- *ผู้ชายอื่น* ตัดแปลงเป็นทีวีซีรีส์ โดย บริษัท เอ็นเตอร์โทม จำกัด; ออนไลน์ พฤษภาคม - กรกฎาคม 2567
- *ใครรักคุณ* ตัดแปลงเป็นละครหลังข่าวทางช่อง 71; ออนไลน์ กรกฎาคม - ตุลาคม 2565
- *อยากเป็นของคุณ ตอนพิเศษ อยาก (อีกครั้ง)* ตัดแปลงเป็นทีวีซีรีส์ โดย บริษัท เทลท์ ดี จำกัด; ออนไลน์ กุมภาพันธ์ - เมษายน 2564
- *อยากเป็นของคุณ* ตัดแปลงเป็นทีวีซีรีส์ โดย บริษัท เทลท์ ดี จำกัด; ออนไลน์ กุมภาพันธ์ - เมษายน 2563

รางวัลและกิจกรรมทางวรรณกรรม [แก้]

- รวมเรื่องสั้น *สมXRสมรส* ผ่านเข้ารอบสุดท้าย รางวัล Archive Award ประเภทเรื่องสั้น ประจำปี 2566
- รวมเรื่องสั้น *สมXRสมรส* ได้รับรางวัลชมเชย ประเภทเรื่องสั้น รางวัลเอ็มมาร์ทช้อยส์ ประจำปี 2566
- รวมเรื่องสั้น *อุบายลัทธิ* ผ่านเข้ารอบแรก รางวัล Archive Award ประเภทเรื่องสั้น ประจำปี 2566
- เรื่องสั้น *เราก็คิษย์มีเอไอหนึ่งข้าง* ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 จากโครงการประกวดเรื่องสั้นไซไฟครั้งที่ 4 ประจำปี 2564
- เรื่องสั้น *สภาพนี้ก็เป็นใจ* ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 จากการแข่งขันประกวดวรรณกรรมการเมืองมะเขวน้ำประจำปี 2564
- นวนิยาย *ผู้ชายอื่น* ได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับ 2 สาขานวนิยายไทย Readers Pick' Awards ปี 2021
- รวมเรื่องสั้น *นครานรก* ได้รับรางวัลชมเชย ประเภทเรื่องสั้น รางวัลสถาบันหนังสือไทย ประจำปี 2564
- เรื่องสั้น *หนึ่ง (บวก) หนึ่ง (เป็น) สอง* ผ่านเข้ารอบแรก การประกวดเรื่องสั้นรางวัลนิตยสารคราส ประจำปี 2563
- เรื่องสั้น *ภาวะใด Paradise* เข้ารอบประกวดเรื่องสั้นคดีคนอะวอร์ด 2563
- เรื่องสั้น *อเวจีนิรมิต* ได้รับรางวัลวรรณกรรมเรื่องสั้นยอดเยี่ยมโครงการไทยโซติ ประจำปี 2563
- เรื่องสั้น *เสือร้องไห้* ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 จากการแข่งขันประกวดวรรณกรรมการเมืองมะเขวน้ำประจำปี 2563

1

เรนโบว์ ซิกซ์

พฤษภาคม 28 ค.ศ. 69

เรียวกดออกจากร้านจิวเวลรี่ที่เดียวซึ่งตั้งมาจกเพจความเคล็ดอนไหวววรรณกรรมไทย จากนั้นเอี้ยวหลบผู้คนขวกไขวในแสงไฟช่วงดึก ต่อเมื่อกัมมองพื้นถนนอันเป็นแลนด์มาร์กแห่งใหม่ของไทยเป็สิ่รู้กลับยั้งชวนให้ตาดลายและมินหัว

ชายหนุ่มกระซบกล่ำมเนื่อรอบดวงตาเข้าหากันจนผิวขาวเรียบกลายเป็นรอยยับ ผละมือข้างหนึ่งจากหัวเขามาบีบนิ้วหว่างลูกตา สูดลมหายใจยาวลึก

คำปลายเดือนมกราคมอากาศหนาว แต่ลมหายใจยังไม่ถึงกับเป็นควัน

นาที่ต่อมา แต่ละสีบนถนนเรนโบว์ ซิกซ์ ค่อยๆ หยุดนิ่ง แยกเฉดเป็นแถบๆ อย่างที่ควรจะเป็น รถยนต์ขับผ่าน ผู้คนก้าวมาสมทบใกล้ๆ ชายหนุ่มกำลังจะยึดกายกลับเต็มความสูงร้อยแปดสิบสองเซนติเมตร แต่เสียงหนึ่งดังขึ้นข้างๆ เสียก่อน

คนพูดใช้ภาษาจีน จีนอะไรก็ไม่รู้ แต่หนุ่มไทยตาซีด ผิวขาว

อย่างเร็ววิ่งไม่ออกสักแอะ

เหลียวหา พบว่าผู้พูดเป็นชายสวมโคตตัวยาวเหลือง ชอนไบหน้าได้หน้ากากอนามัยสีขาว เห็นเฉพาะดวงตาได้แว่นกลมใส สองประกายจริงจิ่ง ดุดัน

ด้วยเหตุนั้น ทั้งที่ฟังไม่รู้เรื่อง หนุ่มไทยวัยยี่สิบห้าจึงพอจะจับความได้

เจ้าตัวน่าจะถามดู ๆ ใครแถวนี้ ทำนองว่า ‘นั่นจะทำอะไร!’ หรือ ‘กำลังทำอะไร!’

เรียวดั่งตัวขึ้น แผ่นหลังและศีรษะกระแทกกับความสูงใหญ่ข้างหลัง... สูงใหญ่กว่าเขาที่ก็นับว่าเป็นผู้ชายที่สูงมากอยู่แล้ว “โธ๊ะ!”

ราวกับกลัวแรงชนจะสะท้อนเขาหล่นไป ‘กำแพง’ ข้างหลังคว่ำเอวของเร็วไว้ เป็นผลให้ร่างสูงของเขาหยุดกึกในสภาพหลังติดอกของอีกฝ่าย แล้วศีรษะก็ชนซุกข้างคอแนบขากรรไกรคม ๆ

ท่ามกลางความตกใจ เพิ่งสังเกตเห็นว่าจุดที่ชายเสียดูในเสื้อเหลืองเพ่งสายตาไปแต่แรกก็คือเจ้า ‘กำแพง’ นี้เอง

เรียวยริบปลัดมือใหญ่ของคนข้างหลัง ดันตัวเองออกมาเผชิญหน้า

เจ้าของร่างใหญ่ยังกับยักษ์ทั้งมือลงข้างตัวโดยดี ทำยื่นเอียงคอมองเร็วกับบุรุษเสื้อเหลืองนั้นดูถือตัว ไบหน้าคมสัน รูปไข่ประกอบด้วยจมูกโตค่อนข้างใหญ่ ตากลมโตมีเปลือกตาพับซ้อนเป็นชั้น ขนตายาวหนา เมื่อมองลงมาที่คนเตี้ยกว่า จึงดูคล้ายเจ้าตัวกำลังปรือตาอยู่ แก้มตุ่ยข้างหนึ่งเพราะอมโลลี่ป้อป ก้านเล็ก ๆ สีขาวพ้นออกมาจากริมฝีปากอวบหยักสีชมพู ตัดกับผิวที่ถูกบ่มเป็นสีแทนเหมือนนักกีฬากลางแจ้ง รวม ๆ แล้วดูอารมณ์บ่จอยกึ่งหาเรื่องกึ่งเหยียด

นอกจากสีหน้าดังกล่าว ร่างกายใหญ่โตซึ่งสวมเพียงเสื้อกล้าม

อวดต้นแขนใหญ่เกือบเท่าหัวของเรียว แขนข้างหนึ่งสลักลายตั้งแต่ช่วงไหล่ไล่เกือบถึงข้อมือ กับกางเกงตัวโคร่งหลุดลงมาเกือบพันบั้นเอวแบบแซ็กกิ้ง ยิ่งชวนให้ดูเป็นคนไม่น่าเข้าใกล้

คนน่ากลัวอีกโหล่กว้างอย่างไม่มีหยักระ สีหน้าก็ไม่เปลี่ยนขณะตอบเป็นภาษาอังกฤษ “เห็นกัมตั้งนาน นึกว่ามีอะไรบนพื้น เลยก้มมองตาม”

เรียวประเมินจากภาษาและหน้าตาดูไม่ดี *ไอ้บ้านี่เป็นคนชาติอะไร*

ประโยคต่อไปคล้ายอีกฝ่ายประกาศความเป็นเจ้าบ้าน

“นี่นะ เป็นสัญลักษณ์ของกลุ่ม LGBTQ ได้วันส่งเสริมการเปิดกว้างและเท่าเทียมแบบนี้ไง เอเชียชาติอื่นคงไม่คั้น”

เรียวสอดมือเข้าในกระเป๋าเสื้อกันหนาวที่เขาสวมอยู่ เชิดคางถาม “นายคิดว่าฉันเป็นคนชาติอะไร”

คนน่ากลัวอีกโหล่อีกครั้งอย่างเย็นชา ตอบทั้งยังมีมยิ้มคาปาก “ชาติอะไรไม่เห็นสำคัญ คำพูดฉันก็ถูกอยู่ดี”

เรียวเหยียดมุมปากข้างหนึ่ง ก้าวห่างมาได้แค่เล็กน้อย เพราะติดกลุ่มคนที่กำลังยืนรอข้ามถนนไปยังสถานีรถไฟฟ้าสีหมื่นตรงประตูทางออกที่ 6

ชายเสื้อเหลืองคงไม่อยากลดตัวไปแลกกับไอ้ยักษ์นั้นเหมือนกัน เลยหมุนตามมาถาม “คุณเป็นคนไทยหรือ”

เรียวรู้ตัวว่าหน้าตา สีผิวของเขา ชวนให้คนส่วนใหญ่เข้าใจผิด

“ใช่” เพราะยังอยู่ในระยะจะไม่ไกลกัน จึงแสวงงพูดให้ไอ้ยักษ์ได้ยินด้วย

ไอ้บ้านั้นไม่หันตามมา ทว่าเงยหน้านิดๆ เหมือนเมื่อยกคอพูดกับลมกับฟ้า “เอเชียลำดับสองที่ได้สมรสเท่าเทียม”

ผีเท้าชายไทยชะลอลงนิดหนึ่งเพื่อเหล่มองหมอนั้น

ไหนเข่าว่ากันว่าคนได้หัวนนิสัยดี มารยาทก็ดี *ไอ้เนี้คงข้อยกเว้น!*

เหมือนรู้ว่ากำลังโดนด่าในใจ คนมารยาทแยบเบนหน้ามานิด ๆ
“แล้วทำไมต้องสนใจ ‘สิริรุ่ง’ ขนาดนั้น”

“แล้วทำไมต้องสนใจ ‘ผู้ชาย’ คนอื่นขนาดนี้”
เรียวยเบือนหน้าหนีในลักษณะกลอกตาเอือม หลบคนแล้ว
ก้าวทวนมาอีกทาง

ยังรู้สึกถึงสายตาจากคนไกล แต่หนุ่มไทยไม่สน อยากหนีไป
หลบหนาว

“คุณโอเครีเปล่า หน้าคูซิด ๆ”

ชายเสื้อเหลืองสัฟไฟทำตามมา น้ำเสียงและสีหน้ายังดูจริงจัง
แถมเป็นห่วง

เรียวก้าวเข้าใต้อาคารแห่งหนึ่ง บริเวณนี้มีกลุ่มวัยรุ่นยืนคุย
กัน ที่จริงเขาไม่ชอบอยู่ใกล้ใครนัก แต่ตอนนี้อยากหาที่กำบังสายตา
ไอ้ยักษ์ล่ำ

“ผมมีน ๆ เพราะเลิกงานเกือบเช้า ต้องรีบตื่นบินมาที่นี่ ยัง
แทบไม่ได้กินอะไรด้วย”

ไฟลต์เกือบลืบเอ็ดโมง บินราวสี่ชั่วโมงถึงได้หัวนประมาณ
บ่ายสามโมงครึ่งเวลาของที่นี่ แต่กว่าจะผ่านกระบวนการในสนามบิน
และได้จับรถไฟฟ้าเข้าถึงที่พักก็หกโมงกว่าเข้าไปแล้ว

ตอนอยู่บนเครื่อง ที่นั่งของเขาอยู่ติดส่วนครัว ปิดตาใกล้หลับ
ทีไรเป็นได้สะดุ้งตื่นเพราะเสียงแอร์โฮสเตสกับสจ๊วตทำงานกัน
ชายหนุ่มจึงรู้สึกเพลีย เช็กอินแล้วตั้งใจจะขึ้นไปหลับต่อในห้องสักงีบ
แต่ดันสลบยาวหลายชั่วโมง มารู้สึกตัวช่วงสามทุ่มกว่าเพราะหิว

¹ ได้หัวนเป็นประเทศแรกในปี 2562 ต่อมาเนปาลมีการจดทะเบียนสมรส
คู่รักเพศเดียวกันในปี 2566 แต่เป็นกรณีศาลสูงสุดออกคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว
เท่านั้น จากนั้นประเทศไทยประกาศใช้กฎหมายสมรสเท่าเทียมในราชกิจ
จานุเบกษาวันที่ 24 กันยายน 2567

ที่พักที่เขาเลือกนั้นเป็นโรงแรมขนาดเล็กแต่เก๋แถวซีเหมินติง พื้นที่ส่วนกลางตกแต่งสไตล์ลอฟต์ มีลูกเล่นให้แขกจับจิกชอว์ไปเขียนหรือวาดรูป แล้วนำมาตกแต่งผนังได้คนละชั้น ที่จริงชั้นสองของโรงแรมมีบริการบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ขนม และเครื่องดื่ม ให้หยิบฟรี แถมน้ำร้อนตั้งอยู่ข้างๆ แต่เรียวยากหาอย่างอื่นกินมากกว่า ไม่คิดว่ายิ่งเดินไกลจะยังมี รุ่งกินอะไรเล็กๆ น้อยๆ จากที่นั่นแล้ว ค่อยออกทะเลอนกิติ

ชายเสื้อเหลืองดูว่า “คุณคงเป็นคนเก่งของหน่วยงาน ถึงต้องเลิกดีจนเสียสุขภาพอย่างนี้”

ก็ใช่ะสิ

เรียวยคนนี้แหละเป็นส่วนหนึ่งที่ทำกำไรให้บริษัทโลดลิ่ว แต่ไม่ใช่แค่เพราะเก่งอย่างเดียวหรอก...

เห็นเขาไม่ตอบ อีกฝ่ายน่าจะคิดว่าคู่สนทนาทำอะไรไม่ไหวแล้ว จึงแนะนำ “แถวนี้มีร้านอาหารเยอะมาก คุณโชคดีที่มาหลังตรุษจีน เขากลับมาเปิดร้านกันแล้ว วันนี้ยังไม่ได้กินมาทั้งวัน น่าจะหาอะไรหนักท้องหน่อยดีมัย ผมว่า...”

“ขอบคุณ” เขาสวนทันควันอย่างคนใจด่วน “ผมเล็งไว้แล้วที่นี่ง”

ราวสิบนาที่ต่อมา เรียวมานั่งอยู่ในเคาน์เตอร์พักผ่อนที่แฟมิลีมาร์ท ร้านอาหารก่ายกอง แต่เขากลับเลือกกินไข่ต้มใบชา กับนมมะละกอ เอาแค่พอหายหิว เพราะตั้งใจเก็บท้องไว้กินของโปรด ซีเหมินติงมีบาร์มากมาย ชายหนุ่มเปิดสมาร์ตโฟนได้ดูรายชื่อและรูปประกอบจากเว็บแนะนำ เปรียบเทียบจำนวนดาว เจอร้านที่ดาวดี มีบรรยากาศถูกใจ จึงกดไปอ่านรีวิว

ได้ชื่อผู้รีวิวแต่ละรายมอบดาวเป็นคะแนนไว้ด้วย พวกหลายดาวไม่เตะตาเท่าที่ให้อย่อนลงมา

“มาเพราะบรรยากาศ แต่รสชาติเครื่องดื่มถือว่าพอได้ เพื่อน

ของฉันแปลกใจอยู่”

ถ้าเป็นคนส่วนใหญ่ อักษรภาษาอังกฤษที่ร้อยเรียงกันเป็นประโยคเรียบ ๆ นี่คงสร้างความรู้สึกไปในทางกลาง ๆ กึ่งขวนลึงแล้วว่าควรไปดีมัย แต่เสียงที่ดังขึ้นในหัวเรียวกลับกลายเป็นเสียงหญิงสาวที่กระตือรือร้น เจือความผิดคาด ขณะเดียวกันก็มีลักษณะของคนเรื่องมากที่ไม่เอายากยอมรับง่าย ๆ ว่าตัวเองประเมินพลาด

“เศร้าสุดที่แฉะมา ความหดหู่ประจำวันชัด ๆ! ไม่รู้คนอื่นชมเข้าไปได้ไง เปิดแต่เพลงรสนิยมแย่ แล้วผมยอมกินน้ำก๋อกลงในโรงแรมแทนเครื่องดื่มที่นี้เลยแหละ”

น้ำเสียงของริวิวนี้ผิดกับข้อความที่แสดงอยู่ ใ้หนุ่มคนโพสต์ไม่ได้โกรธหรือกระทั่งสลดโศก กลับหัวเราะคิกคักเหมือนกำลังเล่นสนุกมากกว่า

“ไอ้ประสาท” เรียวพึมพำ เป็นอันว่าตัดสินใจได้โดยไม่ต้องอ่านพวกดาวเต็ม

ร้านนี้แหละแจ้ง!

นี่เป็นวิธียุติเฉพาะของเขาเอง ไข่มาก็ครั้งก็ไม่เคยพลาด

แบบเดียวกับที่ไซ้ในที่ทำงาน และเขาเลยกลายเป็นดาวเด่นมาตลอดนั่นไง

ไนต์คลับย่านชินยีไม่ไกลจากตึกไทเป 101 รั้าความสนุกด้วยแสงไฟโทนสีน้ำเงินและม่วง กระทั่งหัวใจด้วยดนตรีปี๊อปฮิปฮอป แทร็ป ไปกระทั่งละติน เรียวถูกใจตรงที่มันไม่หนวกหู แถมภายในก็มีพื้นที่กว้างจนไม่ต้องเบียดคน ตอนที่มาถึง เขาเห็นหนุ่มสาวทั้งชาวต่างชาติและได้หัววัน ทว่าบรรยากาศยังไม่ครึกครื้นนักต่างจากผับไทยที่เครื่องติดกันตั้งแต่ไม่กี่ทุ่ม

ชายหนุ่มเลือกนั่งที่บาร์ สั่งเบียร์จากผลไม้เขตร้อนมาละเลียดพร้อมของกินเล่น

หลายนาที่ถัดมา ระหว่างยกคอตตามจังหวัดหะไซร์ สัตยูชาติญาณ
 รับรู้ว่แก้อี้ตัวติดกันถูกลากออกและมีคนนั่งลง เรียวไม่สนใจหัน
 มอง แก้อี้ของเขาตั้งเี้ยวไปทางเวที่จนอีกนิตก็จะหันหลังให้คน
 ข้าง ๆ ได้ยินเพียงเสียงเจ้าตัวตั้งเป็นภาษาจีนกลบดนตรี *คงตั้ง
 บาร์เทนเดอร์*

เรียวหวังว่าการรบกวนจะสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น แต่จู่ ๆ ปลาย
 ศอกที่เขาวางเท้าอยู่บนบาร์กลับมีบางอย่างขยับถู

ถ้าเป็นคนอื่น โดยเฉพาะถ้าเป็นไอ้เคียวน้องสาวเขา มันคง
 รีบหุบแขนหนี แต่คำว่า ‘หนี’ ไม่มีในพจนานุกรมคนอย่างเรียว

ปรายตาไปนิด พบว่าสิ่งที่ขยับมาสินั้นคือศอกผู้มาใหม่
 ในแสงไฟน้อยเท่านั้นอยยังเห็นถนัดว่ไม่มีอารมณ์ห่อหุ้ม แต่มีลายสัก
 คลุมเต็ม

อึดใจก็แล้ว ครู่หนึ่งก็แล้ว ศอกนั้นยังไม่มวีแวจะถอนไป
 เรียวจึงหันหาเจ้าของศอกทั้งตัว

รายนั้นถอนศอกกลับทันที ไม่ใช่เพราะเริ่มรู้สึกถึงมารยาท
 แต่เพราะเพ็งยีนบางอย่างให้บาร์เทนเดอร์

“อ้าว คนไทย” เจ้าตัวหันมาทักเป็นภาษาอังกฤษ “มาดักรอ
 จันถึงนี่เลยหรือ!”

2

ถ้อยคำที่ถูกเขียน

เลเซอร์และแสงไฟที่เต้นอยู่ในอากาศแตะจับบนผิวหนัง
คมสันกับเรือนร่างใหญ่ของไอยักซ์ ทำให้บางจุดวิบวับจนเร็วเฟิง
จับรายละเอียดได้

ปีกจุมุกข้างหนึ่งฝั่งหมดเพชรเม็ดจิ๋ว มีอีกเม็ดที่ติ่งหูข้างเดียว
กัน โลลิปี๊บหายไป เหลือแต่ฟันขาวเรียงส่องประกายได้ริมฝีปาก
ที่เผยอเหยียด ครั้นเลเซอร์เต้นกระจาย ลายสักบนแขนซ้ายก็คล้าย
จะตื่นขยับ

เมื่อไม่ได้ยื่นชิดกัน เจ้าตัวไม่ต้องหลบตาลงมาหาจนดูปริอ
ดวงตาจึงดูกลมโตสะท้อนแสงพรึบพราย เหมือนกำลังล้อเลียน
ทั้งที่หน้ายังหยิ่งเฉย

เรียวไม่ได้ชักสีหน้า แค่ว่าได้กลับเรียบ ๆ อย่างเฉยชาเช่นกันว่า
ใครตามนาย! ทว่าบาร์เทนเดอร์แทรกขึ้นก่อน

“คุณมาจากไทยเหรอ ผมเคยไปหนนึ่งนะ กรุงเทพฯ กับพัทยา
เพื่อนผมชอบกินข้าวเหนียวมะม่วง แต่ผมว่ามันหวาน ผมชอบยำ
ผลไม้มากกว่า รสแปลกดี”

เรียวดึงสายตาจากไอ้ยักษ์กลับมายังแก้วเบียร์ตัวเองโดยไม่พูดอะไร

บาร์เทนเดอร์ยังไม่ว้าย “คุณมาคนเดียวเหรอ”

เคยได้ยินว่าคนใต้หัวนั้น เวลาทำความรู้จักใครมักจะซอกแซกจนกระจางเพื่อให้เข้าใจอีกฝ่าย *ไม่คิดว่าแม้แต่บาร์เทนเดอร์ก็เป็น “คุณมาคนเดียวเหรอ”* เจ้าตัวถามอีก คงนึกว่าเรียวไม่ได้ยินจากที่คิดว่าจะทำเฉยให้คนถามนิ่งไปเอง หนุ่มไทยจึงจำเบนสายตาไปตอบ “อ้อ”

“มีเพื่อนที่นี่?”

ขนาดแสร้งยกเบียร์ขึ้นจิบ เจ้าตัวยังจ้องรอ

“เปล่า”

“ได้วันปลอดภยันะ แต่ผมก็ไม่เข้าใจการรับมือความเหงาอยู่ดี” คนพูดเขย่าผสมอะไรต่อมิอะไรอย่างชำนาญ “คุณไม่มองหาเพื่อนที่นี่พาท้ายดูละ?”

เรียวถอนหายใจ ยกมือเสยเส้นผมที่ร่วงมาปรกหน้า จะตอบว่า *ผมชอบอยู่คนเดียว* หรือที่จริงคือ *ชอบนั่งเงียบ ๆ ไม่อยากคุย!* แต่ใครอีกคนที่กรีดนิ้วเคาะบาร์อยู่แต่ต้นก็ตอบกลับบาร์เทนเดอร์แทน

“LGBTQ ไทยมีวิธีหาเพื่อนแบบที่คุณคิดไม่ถึงเลยละ”

“หา!” เจ้าของคำถามหลุดปากแล้วรีบหุบ สีหน้าเจื่อนลงเหมือนเกรงใจ ทว่าสายตาที่เสหาเรียวยังอยากรู้อยากเห็น “พูดแบบนี้ได้อย่างไร เขาอาจไม่ใช่...”

คำสะดุดเพราะเรียวพูดถูกอย่างรุนแรงและทันทีทันใดจนคนพูดอยู่ตกใจ บาร์เทนเดอร์ถึงกับสะดุ้ง ชนบางอย่างที่ว่าวงอยู่ใกล้ ๆ ตัวร่วงพื้น

แถวนี้ไม่มีคนยืนบัง แสงไฟจึงพอจะตวัดให้เห็นว่า *มันเป็นคือ เศษกระดาษ*

หน้าขาวเปล่าว่างแสดงขึ้น มีรอยกดนูนขึ้นมา แสดงว่าหน้าที่ ถูกเขียนนั้นคว่ำอยู่

จังหวัดเดียวกัน บาร์เทนเดอร์กับไอ้ยักษ์ชะงักค้าง ตาจ้อง กันเป็ง

ทันก่อนที่คนข้าง ๆ จะตะปบไป เรียวกาศยร่างเพรียวไวกว่า คว่าได้

มือเขาแตะกระดาก่อน ขณะที่ปลายนิ้วของไอ้ยักษ์ปะลง บนหลังมือและนิ้วเขาอีกที ป่าของมันข้างหนึ่งมีแค่สายเสือก้าม สีขาว กว้างค้อมดูจหลังคาปกอยู่เหนือศีรษะเรียว จนกลุ่มผมเส้น ละเอียดและดำเป็นมันของเขาเคลือบแววออกเจ้าตัวจนน่าจะจ๊กจี้

แทนที่จะใช้กำลังแย่ง ไอ้ยักษ์กลับชะงัก

จังหวัดที่เรียวดึงตัวกลับ หลังมือเปลออรูตได้อุ้งมือฝ่ายนั้น สัมผัสถึงส่วนที่นุ่มและส่วนที่แข็งเกือบเป็นไต

น่าจะกลับนั่งขึ้นได้ แต่ออกและไหลของอีกฝ่ายยังกั้นเรียวไว้ นุ่มไม่ไทยทำได้เพียงเงยหน้าพ้นจากบ่ามัน ขณะที่ป่าตัวเองชนเข้ากับร่องแขนและเนื้อส่วนนอกซึ่งเป็นกล้ามเนื้อฟูยิ่งกว่าเต้านมผู้หญิง

ระยะใกล้ชิดเช่นนี้ เขาได้กลิ่นหอมนุ่มของทองกำปินส์ กลิ่น แนวนเปลือกไม้ เจือความสดชื่นชุ่มใจของชิตรัสและเลมอน

เวอริซาเซ่ อีรอส เรียวบอกได้ เพราะมันเป็นหนึ่งในกลิ่น น้ำหอมที่เขาหลงใหลที่สุด

ใบหน้าชนขัดกันนิด แต่ตากลมโตในความมืดของอีกฝ่าย คล้ายดูดดึงให้แทบจมเข้าไป เรียวสัมผัสถึงลมหายใจสะท้อนของ เจ้าตัว คงตกใจเช่นกันที่ตกอยู่ในสภาพนี้

นุ่มไทยใช้มืออีกข้างดันคนค้ำให้แยกกลับขึ้น เพื่อตัวเองจะได้ กลับสู่ท่านั่งปกติ

ทั้งที่ไม่เจตใจและเป็นเวลาเพียงเสี้ยวของเสี้ยววินาที สัมผัส ออกนั้นได้ฝ่ามือยังคล้ายถูกบันทึก รั้บรู้ว่ามันนุ่ม แต่ก็แข็ง แข็ง

กว่าร่างกายของเรียวเองที่ออกกำลังจนพอจะมีกล้ามเนื้ออยู่บ้าง
บาร์เทนเดอร์กับเจ้าของกลัมนั้นดูจะแข็งกึ๋นยิ่งขึ้น เมื่อเรียว
สะบัดกระดาษอ่าน

มีแต่คำจิ้น!

ไร้เว้ย จะมีอังก์หลุดมาสักสองสามคำก็ไม่ได้!

ถ้าได้ยินสักคำสองคำ อย่างน้อยยังพอจะจับน้ำเสียงได้ว่า
คนเขียนมันกำลังอารมณ์ไหน

ความพิเศษก็มีข้อจำกัดอย่างนี้แหละ เรียวอ่านข้อความแล้ว
ได้ยินน้ำเสียงจากความรู้สึกแท้จริงของคนเขียน แต่นั่นจำกัดเฉพาะ
ข้อความที่เขาอ่านออก ส่วนภาษาที่อ่านไม่ได้ หูพิเศษก็มีค่าเท่า
หูคนธรรมดาตนเอง

ยื่นกระดาษคืนให้บาร์เทนเดอร์ หนึ่งนึ่ง แต่ตาจับทุกการ
กระดิกของสองคนตรงหน้าเพื่อว่ามีพิรุณ

“รักษาออร์เดอร์ผมดี ๆ หน่อยสิพี่ชาย ผมขี้เกียจเขียนสั่งอาหาร
ใหม่นะ ตั้งยาวเนอะ”

ไอ้ยักษ์ทำพยักพเปิด ท่าทางธรรมดาดี แต่ยิ่งพูดแบบนี้
ต่างหากยังมีพิรุณ!

ต้องมีอะไรแหวง ตอนอยู่ที่เรนโบว์ ซิกซ์ ผู้ชายเสื้อเหลือง
ทำท่ายังกะจะห้ามหรือดูหมิ่น...แล้วเราก็กึ่งขึ้นไปชนตัวมันพอดี
ทั้งที่ยังไม่ได้ถอยหลังด้วยซ้ำ จากนั้นมาเจอกันถึงนี่ก็ไม่น่าให้บังเอิญ

ไอ้สตอลท์เกอร์ยักษ์ตั้งใจจะทำอะไรเราแน่ ๆ!

ต่อให้อีกฝ่ายจะตัวใหญ่กว่าเกือบเท่าหนึ่ง เรียวกก็หยั่นไม่ เขา
ไม่ได้มีวิชาป้องกันตัวเป็นพิเศษ เพียงแต่พอจะ ‘อ่าน’ ออกว่าถ้า
อีกฝ่ายตั้งใจจะทำอะไรร้ายแรงจริง ๆ เขาเองคงไม่รอดมาถึงตอนนี้
และมันก็คงไม่กวนตีนให้เขาระวังแฉ

ว่ากันว่าผู้ชายได้หัวนซี้ฮาย บางทีนี่อาจเป็นสาเหตุของเรื่อง
ทั้งหมดก็ได้...

ครู่ก่อน ตอนที่ปลายศอกของหมอนี่สีศอกเขา เจ้าตัวน่าจะกำลังเขียนอะไรสักอย่างส่งให้บาร์เทนเดอร์ จะว่าเป็นซิกไส่ยากีไม่น่าจะใช้ ถึงกับเอาปลายศอกมาถูขนาดนั้น ไก่ตื่นหมดพอดี

มันเหมือนกับ *หมอนี่อยากใกล้ซิดเรามากกว่า...*

เรียนหน้าตาดีมาตั้งแต่เกิด ไม่มียุคมืดแม้ช่วงไม่ได้นอนหลายคืน หรือตากแดดจ้า หรือกินอาหารแป้งๆ อาหารเค็มๆ ติดกันหลายวัน

ผสมรสนิยมการแต่งกาย กับบุคลิกมารยาทที่ไม่ต้องให้ใครฝึกสอน เขายังมีผิวเนียนและขาวจัดอมชมพู รูปร่างเพรียว แต่ลายกล้ามเนื้อชัด เสริมแรงดึงดูทางเพศยิ่งขึ้น

ขณะเดียวกัน ใบหน้ากลับอ่อนเยาว์และอ่อนโยน หลายคนบอกว่าเรียนหน้าหวานกว่าผู้หญิง ช่องตาเล็ก แต่ดวงตาดำกลมโต สุกใส มีทรงจมูกที่เป็นต้นแบบศัลยกรรมได้ ริมฝีปากบางเป็นสีชมพู และรูปฟันเป็นระเบียบดูน่ารักแค่เปิดปากนิดๆ

เหนือกว่าการครอบครองสิ่งเหล่านั้น เรียนบำรุงรักษาและรู้จักใช้งานมัน เจ็ดห้าในระยะห้าร้อยเมตร คนจะเห็นเหมือนเขามีสปอตไลต์ตามตัว ไม่ว่าเพศไหนล้วนไหลลุ่มอยากชบเขา ซึ่งไม่แปลกขนาดมองกระจก บางทีเรียนยังอดอีกจกคนที่จะมาชบตัวเองไม่ได้เลย

ไซ้ แล้วคนพวกนั้นก็มึนบางอย่างคล้ายๆ กันกับไอ้ยักษ์นี่ละ ต่อให้มันจะเก็บท่าที่ได้เกือบเนียนก็เถอะ

คนที่อยากได้ความสนใจ อยากเข้าหา แต่ไม่กล้าพูด...

ทันใด เหมือนไฟสว่างในหัว เรียนได้ยินเสียง *บั้งป่อง!*

ที่แท้ บาร์เทนเดอร์ไล่เสียงยี่ดยาว ไม่ใช่ด้วยปกตินิสัยของคนได้ห้วน แต่ไอ้ยักษ์น่าจะจดคำถามส่งให้ คำถามเหล่านั้น (แม้แต่คำพูดของมันเป็นเองตอนยืนอยู่ด้วยกันที่เรนโบว์ ซิกซ์) จึงดูป่วนเนียนมายังเรื่องส่วนตัวเขาไม่เลิก...

ตัวใหญ่ ชี้แกก ที่แท้ก็แค่เด็กอมมือ!

เรียवरักขานานิ่งได้ดีกว่าอีกฝ่าย ยิ่งเห็นไอ้ยักษ์ตัวใหญ่
แต่งตัวแรปโยว ก็ยิ่งกลายเป็นน่าขัน

“โทษที” หนุ่มไทยแสร์ริงกระแอม ปรับคำพูดให้ติดสำเนียงกว่า
เก่า “ผมใช้อังกฤษไม่คล่อง ไม่ค่อยเข้าใจว่าพวกคุณพูดอะไร ขอใช้
เครื่องแปลภาษาได้มั๊ย”

บาร์เทนเดอร์ห่อปาก พยักหน้า ส่งคำจิ้นยาวพืดกับคนที่นั่ง
ติดกับเรียว

ฟังไม่ออก แต่พอบอกได้ น่าจะประมาณว่า มีน้ำหนักไทย
คนนี้ไม่ค่อยพูด

คนที่เรียวประเมินว่า ‘เด็ก’ ยังนั่งติดจะหยิ่ง สายตาสะท้อน
แสงวาบ ๆ ประกาศว่าไม่เชื่อก็อ

เรียวจึงทำที่ติงสมาร์ตโฟนของตัวเองมาเปิดเรียกแอปแปล
ภาษา พิมพ์ภาษาอังกฤษให้เครื่องพูดออกมา

“ผมมาคนเดียว กำลังนั่งเหงาอยู่พอดี”

บาร์เทนเดอร์ตาโต สอบตกการแสดง ถึงกับรีบพยักหน้าถี่
อย่างจะให้กำลังใจไอ้ยักษ์ แต่รายหลังไม่แสดงท่าทีใด ๆ

แต่เดี่ยวเราก็จะได้อู้!

“มีเครื่องตีมืออะไรที่คุณแนะนำผมได้บ้าง” เรียวส่งคำถามให้
โทรศัพท์มือถือส่งเสียงใหม่

คนถูกถามจ้องเขาด้วยวาวตาที่อ่านไม่ออก ก่อนจะหันไป
บอกบาร์เทนเดอร์เป็นภาษาจิ้น

“มันเป็นอะไร” เรียวทำที่บึ้งแบ้ว แล้วยื่นโทรศัพท์ให้อีกฝ่าย
อย่างใจร้อน

ไอ้ยักษ์รับไป ยกมืออีกข้างขึ้นมา เรียวได้ยินเสียงในหัวดังว่า
พิมพ์เลย! พิมพ์เลย! แป้นพิมพ์ถูกเซตเป็นภาษาอังกฤษไว้ คราวนี้
ยังงั้มันก็ต้องหลงกล...

ในที่สุด ปลายนิ้วใหญ่ที่มีเล็บดูกว้างสั้นน่าตลกก็กดลงบนหน้าจอ เรียบไม่เห็นว่าเจ้าตัวเล็กตัวอักษระอะไรบ้าง เพราะไอ้ยักษ์กระดกหน้าจอขึ้นหาตัวเอง

แต่ก็นั่นละ ไม่ว่ามันจะพิมพ์อะไร เดี่ยวพอเครื่องพูดเสร็จ ไอ้ยักษ์ย่อมจะต้องส่งคืนเขา ถึงตอนนั้นเรียวก็สามารถอ่าน...

แผนการมีอันทลายเมื่ออีกฝ่ายกดเสร็จแล้วดึงโทรศัพท์ที่ไปใกล้ปาก

ไอ้ยักษ์พูดภาษาจีนที่เรียวฟังไม่ออก และความรู้สึกจากน้ำเสียงได้ยาก

ประโยคดังกล่าวปรากฏขึ้นเป็นข้อความภาษาอังกฤษบนหน้าจอเขา ข้อความที่อ่านอย่างไรก็ไม่มีน้ำเสียงดังขึ้นในหัว เพราะเจ้าตัวไม่ได้ลงมือเขียนหรือพิมพ์เอง!

3

ยักษ์โดนกิน

โทรศัพท์มือถือดังแจ้วว่ามีข้อความเข้าสองครั้ง เรียว
'ไม่ได้กดดู กระจังครั้งที่สาม ชายหนุ่มจึงต้องบอก 'คนคุย' ว่าจะไปดี
ทางเข้าห้องน้ำของคลับมีลักษณะเป็นชอกแคบ บานกระจก
เงาด้านข้างส่องให้เห็นว่า ผิวหน้าขาวจัดตามเชื้อสายจีนเริ่มกลายเป็น
สีชมพูด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ ทว่าร่างสูงในเสื้อคลุมแคตัวเดียว
ยังเดินตรงอยู่
เรียวหยุดหน้าห้องน้ำปราศคน ดึงโทรศัพท์มือถือออกมา
เปิดดูข้อความ

Cure: ทำไรอยู่

Cure: นอนเหรอ เจียบไปเลย

Cure: ยังไม่ตื่นอีกเหรอ

นี่ไง ต้นเหตุที่ทำให้เขาต้องมาไต้หวัน
เรียวก็เหมือนคนไทยกลุ่มใหญ่ไม่ได้สนใจเกาะเล็ก ๆ นี่ไม่รู้สิ

ว่ามันมีที่เที่ยวน่าสนใจ บินมาตั้งไกลสู้ไปฮ่องกง จีน ไม่ก็เกาหลี หรือญี่ปุ่นดีกว่า

วันนี้เขาต้องมาเพราะไอ้เคียวขอไว้ น้องสาวเป็นหนึ่งในนักเขียนไทยที่ได้รับเชิญมาร่วมงาน Taipei International Book Fair (TIBF) ประจำปีนี้ ถึงจะมีสำนักพิมพ์ที่มาร่วมงานอยู่ด้วยมาช่วยดูแลถึงสองแห่ง บริษัทตัวแทนอีกแห่ง แต่นั่นก็ในฐานะเพื่อนร่วมงาน ไอ้เคียวไม่รู้สึกคลายใจเหมือนมีคนใกล้ชิดมาเป็นเพื่อน โดยเฉพาะนี่ถือเป็นการสำคัญที่สุดในชีวิต แล้วเคียวมันก็เป็นคนขี้ชลาด แทบไม่เคยพาตัวเองไปเปิดหูเปิดตาบ้างเลย

จึงเหมือนทุกที พ่อให้พี่ชายมาเป็นเพื่อนช่วยดูแลน้อง เดิมที่บ้านของเรียวอยู่กันแค่สามคนเพราะแม่ตายตั้งแต่เขายังเล็ก พ่อยุ่งซิงกับหน้าที่การงานจึงเลี้ยงลูกแบบบุฟเฟต์ พ่อแต่งงานใหม่ แม่ใหม่จะย้ายมาอยู่รวมกัน และมีน้องคนเล็กอยู่ในบ้านหลังนั้น แต่ความเป็นอยู่ก็แยกขาด ไม่มีปัญหา และไม่ยอมมีปัญหา กระทั่งเริ่มทำงานแล้วนั้นละเขาจึงขอย้ายออกมาอยู่บ้านเก่าแม่ บ้านซึ่งแต่เดิมปล่อยให้เอาเงินให้เขากับน้อง ด้วยเหตุนี้ไอ้เคียวจึงใช้เป็นข้ออ้างว่าจะออกมาอยู่ด้วยกัน เรียวอดรำคาญไม่ได้เพราะรู้สึกที่น้องชอบทำตัวเป็นภรรยาให้เขาต้องเดือดร้อนเสมอ

เพื่อจะตัดสินใจตัดสินใจ น้อง เขาจึงแสร้งบินหนีมาก่อน อ้างว่าไม่สามารถจองไฟลต์เดียวกับที่ผู้จัดงานจองให้มัน แม้แต่ในวันเวลาใกล้ ๆ กันก็ไม่มี ให้ไอ้เคียวไว้ที่ฟังชะบ้าง จะได้ช่วยลดช่วยเหลือตัวเอง ไม่ใช่คอยแต่จะทำตัวเป็นภรรยา

เรื่องแค่นี้ไม่ได้ยากอะไร เรียวบินเดี่ยวออกนอกประเทศครั้งแรกตั้งแต่อายุไม่ถึงยี่สิบด้วยซ้ำ ไอ้เคียวเอง ก่อนหน้านั้นก็เคยบินเดี่ยวไปต่างจังหวัดเพื่อร่วมงานเสวนาตามหัวเมืองต่าง ๆ ไม่รู้ทำไมยังจะต้องเรื่องมาก

พี่ชายจงใจพิมพ์กลับโดยไม่ถามเรื่องที่น้องกำลังกังวล

It's Real: มาแตกเหล่า

Cure: 😞😞😞

Cure: จะเมาตั้งแต่คืนแรกเลยหรอวะ

It's Real: มีคนเลี้ยงดัวะ

Cure: ไหนบอกไม่รู้จักใครที่นั่น

ปลายนิ้วกำลังพิมพ์ตอบกลับสะดุด หางตาเห็นเงาร่างใหญ่ ไกลเข้ามา

“จัสติน” เขาเรียกชื่อมัน

ขณะนี้ใบหน้าและเนื้อตัวสีแทนของ จัสติน หวง เริ่มเจ็ด้วย แดงเรื่อ ต้องยอมรับว่านั่นยิ่งดูเซ็กซี่ คนในไนต์คลับเหลียวหาเจ้าตัว สลับกับเขาตาเป็นมัน ทั้งปรารถนาและวิษยาเขาทั้งคู่ที่ต่างก็ได้อยู่ใน ความสนใจของอีกฝ่าย โดยเฉพาะจัสตินนั้นแทบไม่ถอนสายตาคจาก เขาเลย ตั้งแต่เริ่มแนะนำเครื่องดื่มและยอมเป็นฝ่าย ‘เปย์’ อย่างรู้ บทบาทที่เรียวส่งให้

คำคืนเริ่มนำตื่นใจตั้งแต่จุดนั้น

“ยังไม่ได้เข้าไปหรอ”

เหมือนทุกที คนตัวใหญ่ใช้วิธีพูดจีนผ่านเครื่องแปลเป็นอังกฤษ ให้เรียวอ่าน

“เพิ่งออกมา” เรียวสื่อสารด้วยวิธีเดียวกัน ตาดำในรูปตาเล็ก ระบุบระยับอย่างรู้วิธีใช้เสน่ห์ส่วนตัว “คิดถึงฉันหรอ หรือตามมาหา ในห้องน้ำเพราะอย่างอื่น”

เริ่มเมาละมั้ง ได้ฟังเสียงตัวเองแล้วยังอยากตบปาก

มากไป! แค่อันแตกเหล่าฟรีไม่ต้องทำขนาดนี้ รู้ทั้งรู้ว่า ไอ่ยกซ์อยากได้อะไร เดียวมันก็...

“ไปรอข้างนอกนะ”

เรียวตบตบ แต่ไม่เป็นผล อีกฝ่ายที่ถูกยั่วไว้ใช้แขนใหญ่แข็งแรง

คว้าเอวเรียวรวบหา จากนั้นร่างสูงหนาเหมือนกำแพงก็ดันเขาติดผนัง

จัสดินก้มลงมา จมูกโด่งโตได้ผิวหนังข้างแก้มเรียวจนเสียว สะท้าน ขนลุกและใจเต้นแรงแปลกประหลาด ไม่ใช่เพราะเป็นผู้ชายเหมือนกัน ไม่ใช่แบบนั้น นั่นไงที่น่ากลัว!

ลมหายใจของ จัสดิน หวง มีกลิ่นแอลกอฮอล์เจืออยู่ด้วย เรียวพยายามนึกว่าเจ้าตัวดีมีอะไรไปบ้าง มันจึงผลานเป็นกลิ่นซึ่งสามารถจุดไฟปรารถนาให้ระอุ แล้วยังกลิ่นเวอร์ซาเซ่ อิรอส ผสมกับกลิ่นกายเจ้าตัวที่เริ่มปนมากับเหงื่อเนื่องจากเด็นหนัก...

เรียวยกมือยันอกของอีกฝ่ายอย่างเป็นทางการ ตั้งใจไม่ให้ดูรังเกียจหรือด้านทาน แคเหมือนหนูเมื่อน้อยไม่รู้ประสาที่อยากกลับไปนั่งเสียวที

อย่างไรก็ดี ปลายนิ้วร้อนจี๋ของเขากลับแตะส่วนที่อยู่พันร่วมผ้าคอเสื้อล้ำของจัสดินค่อนข้างลึก จึงยากจะหลบพ้นหนั้นเนื้ออันเรียบตึง ครั้นเลื่อนมือหนึ่งลงนิดหนึ่ง กลับคล้ายไต่ลูบหน้าท้องแข็งปั้งและกำลังจะมีจุดหมายต่ำลงไป

จัสดินจึงเข้าใจผิด คว้ามือเรียวไว้

มือใหญ่แทบกำมือเรียวจนกระดูกแหลกลงง่าย ๆ เรียวอ่านลายตาคู่นั้นไม่ออก แต่บอกได้ว่าอีกฝ่ายพยายามบังคับตัวเองให้ประคองมือเล็ก ๆ นี้ไว้อย่างทะนุถนอม

แล้วมือเขาก็ถูกดึงลงไปใต้เสื้อล้ำ

เรียวถึงกับเผยอปาก มั่นนำหงุดหงิดที่รู้สึกว่ามันไม่ใช่เพราะขัดใจ แต่...ตื่นเต้น!

กระทั่งหัวใจก็กระตุกจนเหมือนแทบจะหลุดจากอก ปลายนิ้วแตะลงบนผิวเรียบลื่น ยิ่งขึ้นนิด ๆ ด้วยเหงื่อ เจ้าของก้ามท้องคล้ายต้องเกร็งหน้าท้องนิดหนึ่งเช่นกันด้วยอารามตื่นใจ

หนุ่มไทยรู้สึกคล้ายร่างกายเป็นตะคริว เขาควบคุมก้ามเนื้อ

ตัวเองไม่ได้สักส่วน

จังหวะนั่นเอง เจ้าของปลายจมูกที่ไล่ถึงแถวใบหูและขากรรไกร
พลันกระชับวงแขนเข้าอีกครั้ง

อย่างง่ายดาย ร่างของเรียวถูกอุ้มเข้าในห้องน้ำ ตามด้วย
ประตูปิด...

**ไฟในห้องน้ำเป็นสีเหลืองนวล มันท่างยวนตา หรือเพราะ
ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้ทุกอย่างดูพราวพรายคล้ายต้องมนตร์ก็สุดรู้**

จมูกโต่งของจัสดินซุกในกลุ่มผมและกำลังไล่ลงสู่ซอกคอ
เรียวสัมผัสลมหายใจร้อนผ่าวแทบจะเผาผิวเขาได้ มันพ่นพิษออกมา
มารุนแรงเป็นกระเส้าเสียงแห่งปรารถนา ขณะเดียวกัน มือใหญ่
ทั้งมือเรียวให้แตะคางที่หน้าท้อง ทั้งเพื่อเคลื่อนลงไปยังได้เข็มขัด
ของเรียวอย่างอดใจไม่ไหว

เรียวทำอะไรไม่ถูก ทั้งที่เขาเป็นสิ่งที่ในสังเวียนหญิงชายมา
แต่ไร เหมือนจู่ๆ ก็กลายเป็นเด็กน้อยไม่ประสาอย่างที่ยพยายาม
แสดงออก

ฉิบหาย ฉิบหาย

คล้ายจะแข็ง แต่ก็นุ่มยวบเป็นซี่ผึ้งถูกไฟลนจนแทบละลาย
ไปทั้งตัว ช่วงขณะหนึ่งเรียวถึงกับกลัวว่าตัวเองจะทรุดลงไป ต่อเมื่อ
พบว่าไม่ ร่างกายเขายังถูกย่นไว้กับผนังห้องน้ำ ความรับรู้ก็หวนมา
สำเนียงว่ามือใหญ่ของจัสดินกำลังเลื่อนถึงจุดไหน

เสียงกลิ้ง ๗ ดังขึ้นเพราะเข็มขัดของเขาขยับไปมา ขณะนี้
มันถูกปลดออกแล้ว จัสดินค่อยๆ รูดซิปกางเกงของเรียวลง

ความตื่นใจทำให้สิ่งที่อยู่ข้างในเริ่มขยายผองาด เรียวตกใจกับ
ปฏิกิริยาของตัวเอง

วูบหนึ่ง ความสามารถควบคุมตัวสะท้อนกลับมา ทว่าเพียง
สะดุดลมหายใจเป็นห้วง ได้ยินเสียงคล้าย*เฮือก!*

ชิปถูกปลดจนสุดทาง ห่างไปแค่นี้ไม่ถึงเซนติเมตร ปลายนิ้ว
คนปลดกำลังจะเคลื่อนเข้าหาสิ่งที่ซ่อนอยู่ข้างใต้

สิ่งที่กำลังพยายามเสนอตัวเองออกมา!

อย่างไรก็ตาม ลู่ ๆ จัสตินกลับชะงักกึก ดิ่งมือออกจากกระยะ
นั้นเพื่อวาดกอดเรียวทั้งตัว แม้แต่ใบหน้าก็ถอนจากซอกคอ แต่
วางคางลงบนศีรษะเขา

กอดยั่งร้อนผ่าว แต่อบอุ่นลง ไม่ปะทุซ่าแจกล้มผัสเมื่ออึดใจ
ก่อน

กะ...เกิดอะไรขึ้น

เรียวเริ่มรู้สึกถึงวิญญาณที่สวมคืนกาย และแล้วเท่าทันตนว่า
คำถามที่เกิด คลับคล้ายเจือความเสียดาย!

จึงกลายเป็นหูดหงิดตัวเอง แล้วเพื่อจะสลัดความรู้สึกนั้น
ชายหนุ่มผลักร่างใหญ่ไปพัน ธิบเปิดประตูถลันออกมา

บรรยากาศสยามดึกของไทเปยังพริบพราย ดึกไทเป 101

โดดเด่นด้วยแสงไฟสีครามคลับคล้ายหยกใส ปลายยอดแดงและ
เสาสีส้มอมเหลืองเรื่อเรืองเพราะมวลหมอกแห่งความหนาวเย็น
หนาวจนเหมือนจะไล้ให้เรียววิ่งกลับเข้าไปในดัลลับที่เพิ่งหนีพ้น

ไม่รู้เพราะอากาศหรืออาการทางใจ ชายหนุ่มกอดตัวเองไว้
ทั้งกายสันเทา

เขาเมา และเขามึน ฤทธิ์ของอารมณ์ผสมแอลกอฮอล์กวนให้
ทุกภาพรื่นปนมัวซัว ภาพตั้งแต่ตอนอยู่หน้าห้องน้ำ ไล้เข้าข้างใน
แล้วก็ภาพที่ไม่ใช่ในไทเปหรือในไต้หวัน ภาพของเหตุการณ์ห่างไป
แสนไกลในเส้นเวลา

ชีวิตหนุ่มเจ้าเสน่ห์เช่นเขา ไม่ใช่แค่ผู้หญิง หรือผู้ชาย แต่
สามารถจำแนกลงไปถึงชั้น ผู้หญิง ทอม กะเทย เกย์ รุก และรับ
เวียนวนกันเข้ามาเพราะปรารถนาเรื่อนร่างและหัวใจเขา

เร็วไม่รังเกียจใคร แต่เขาเลือกเฉพาะเพศสภาพหญิงที่สวยงาม
หรือน่าสนใจตามบรรทัดฐานของตัวเอง ที่เหลือนั้นเขาแค่บริหาร
เสน่ห์เพื่อออบผลประโยชน์จากอีกฝ่าย ต่อให้รายนั้นจะดูดี แสนดี
น่ารักน่าสานสัมพันธ์ด้วยแคไหน ก็ไม่เคยเคลิบเคลิ้ม

ทำไมหนนี้ถึง...

ที่ไม่เข้าใจยิ่งไปกว่า คือความคิดของจิตติน

ประสบการณ์ที่ผ่านสอนว่า มนุษย์ทุกคนล้วนไขว่คว้าเพื่อ
สิ่งที่ตัวเองต้องการ *ทำไมจู้ ๆ หมอนั้นถึงหยุด*

หรือเจ้าตัวอาจแค่เมาเกิน

หวนนึกถึงบทสนทนาและสถานการณ์ที่บาร์ พยายามควาน
หาว่าอะไรคือเชื้อเพลิงที่จุดพล่านในอก

ช่วงนั้น มีสาว ๆ น่ารักวนผ่านมาเป็นระยะ เร็วอยากผละไป
ทำความรู้สึก นั่นเป็นจุดหมายปลายทางที่ตั้งใจไว้แท้ ๆ แต่บางอย่าง
เกี่ยวกับจิตตินรังเขาไว้ได้อย่างประหลาด ไม่ใช่เครื่องดื่มและอาหาร
ที่เจ้าตัวประเคนให้เขาครั้งแล้วครั้งเล่า *อย่างอื่น...*

หรือจะเป็นสายตา และท่าทางหลงใหลจนเร็วพลอยอิมเอม
*ไม่ใช่หรอก! เราเหม็นขี้หน้ามันด้วยซ้ำ ตอนแรกแค่ตั้งใจ
จะแกล้งแดกฟรี ทำไมจู้ ๆ ทุกอย่างแม่งมาถึงจุดนี้!*

คงเพราะเหลือสติน้อยลงทุกที ทรงจำจึงปลิ้นหนีจากกรงเล็บ
แห่งความจذจ่อจนแทบปะติดปะต่ออะไรไม่ได้

เร็วปวดหัวตีบ ๆ เชี่ยเอ๊ย

อ่านยากนักก็แปลว่าเริ่มไม่ปลอดภัย พอแค่นี้แหละดีแล้ว!

ดวดเปียร์แอปเปิลที่ติดมือมาอีกหน แต่หนนี้ไม่มีสักหยด
เหลือในขวด

ชายหนุ่มเดาะลื่นซัดใจ ถ้าเป็นที่ไทยเขาคงโยนทิ้งแม่ง แต่
อยู่ใต้หวัน คนเคร่งครัดเรื่องขยะกันจะตาย ดีไม่ดีจะโดนจับ

แล้วถึงขยะมันอยู่ตรงไหน

คนกลางคืนก้าวผ่านไปยิ่งทำให้ภาพหมุน ในที่สุดเขาก็ตกgram คำราม ฮี!

คงต้องกลับไปทิ้งที่เก่า

ใช่ นี่ละเหตุผล

ทันทีที่หมุนกลับ เรียวก็พบว่าตัวเองก้าวยาว ๆ จนกลายเป็น วิ่งว่องไวเพื่อจะไปให้ถึงไนต์คลับนั้น

ลมหายใจเป็นควัน ไกลถึงจุดหนึ่ง ประตูที่หมายตาก็เปิดผาง เงาม่วงสูงใหญ่ของใครบางคนพุ่งออกมาโดยหันหลังให้ ท่าทาง ชะงัดหา

ก่อนเรียวจะถลาไปถึงตัว จัสตินก็หันมาพอดี สีหน้าตกใจ เครียดยังไม่คลาย แต่คว้าเขาไว้ด้วยกำลังแขนอันแกร่งกล้า

ร่างเรียวถูกรัดคล้ายจะให้หลอมเข้าไปกับตัว ก่อนที่เขาจะ ได้พูดอะไรแก้ตัว อีกฝ่ายก็โน้มลงมา ประกบริมฝีปากร้อนฉ่าบน ริมฝีปากเขา บดมันจนไรฟีนน่าจะแหลกลาญ จากนั้นตรวดลิ้นเข้าหา ช่องปากที่เปิดค้าง ทักทายลิ้นของเขา ไรฟีนน่ารักของเขา...

อีกคราวที่เรียวรู้สึกคล้ายตัวเองจวนจะหลอมละลาย เขา หายใจแทบไม่ทัน แต่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากปล่อยให้อีกฝ่ายพา เติลิดไปเบื้องบนสะพานอันสูงลิบ นำหวาดเสียว แต่ก็แสนเชื่อเชิญ!

สติสุดท้ายได้แต่พรวด

นี่มันอะไร เราเมาเกินไปมั๊ย ทำไมเรา...เรามีอารมณ์แบบนี้ กับผู้ชายล่ะ!

หรือมันใส่ยาอะไรให้เรากิน!

แทนคำถามนั้น เขาได้ยินเสียงตัวเองหลุดปาก “นายพักที่ ไหน...”